

dygtige og brave Mænd, der kunne føre Arbejdet fremad, saa for mig gerne. Derpaa lægger jeg ingen Vægt. Men Vægten ligger paa, at det bliver et Ministerium, som søger sin Støtte i dette Ting. Det kan ikke nytte andet. Saa vidt ere vi komne, at det skulle vi have, og det er godt, at vi ere komne saa vidt. Vi kunne ikke indrette os paa at faa Ministerier, som støtte sig til Mindretal, og som maa-ke komme i Kamp med Tinget. Det have vi set for meget af her i Landet. De Tilstande ønske vi ikke tilbage, og jeg føler mig overbevist om, at Hans Majestæt Kongen heller ikke ønsker dem tilbage.

Vi ønske, at Ministeriet skal støtte sig til Flertallet her i Tinget, men for at dette skal kunne ske, maa Ministeriet ogsaa støtte sig til de Befolkningslag, som skabe Flertallet her i Tinget, og her kommer jeg til at sige nogle Ord om Bønderne og om København. Hvad jeg siger, er min Mening. Jeg haaber ikke, der er nogen, der tager mig det ilde op. Stillingen er for mig den, at der *kan* regeres her i Landet uden om København, men der kan ikke regeres her i Landet udenom Bønderne. Til Bønderne, mener jeg, hører ikke alene Gaardmænd og Husmænd, men ogsaa Landarbejdere, kort sagt, hele Befolkningen paa Landet. Saaledes er Stillingen, men jeg skal straks indrømme, at det er heller ikke mit Ønske, at man skal regere udenom København. Paa ingen mulig Maade! Jeg har aldrig ønsket det. Jeg ser godt og ved godt, at en Regering er stærkest, naar vi alle staa sammen. Jeg har bestræbt mig for, at Ministeriet — det sagde jeg den Gang, jeg dannede Ministeriet i 1905 — ikke skulde være, som man den Gang sagde, et Bonde-ministerium, men at det skulde være et Ministerium, der tog Hensyn ikke alene til Landboerne, men ogsaa til andre Sider. Jeg har i hele mit politiske Liv stræbt efter, at Venstre skulde være et Folkeparti, der tog Hensyn til alle Sider. Jeg er undertiden bleven lastet derfor, men jeg har aldrig fortrudt det. Jeg er enig med det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) i, at der her i København gøres meget godt Arbejde. Her er mange gode og brave Folk, som i Virkeligheden sætte Pris paa

at gøre et Samfundsarbejde, ikke alene for den By, de bo i, men for hele Landet. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Jeg har undertiden sagt for Spøg til mine nærmeste Omgivelser, at jeg lider af en ulykkelig Kærlighed til København. Man har taget det i Spøg, og det skulde ogsaa opfattes paa denne Maade, men der er det sande deri, at jeg i mange Henseender sætter Pris paa København. Den københavnske Befolkning er en godmodig Befolkning (Afbrydelse). Ja, den kan jo ophidses, det kunne saa mange. Men gaar man blot op ad Gaden her, ser man godmodige og gemytlige Ansigter og bemærker, hvor Folk se glad og venlig til hinanden til daglig Brug. Men ikke nok med det. Der gøres et meget godt Arbejde her, det har jeg aldrig været blind for, og intet skulde være mig kærere, end om man fra By og Land kunde enes om at slutte sig sammen ogsaa i et Ministerium. Men jeg gør opmærksom paa, at naar Politikken bliver saaledes, at vi ude fra Landet i vore Bestræbelser for vore Ønskers Gennemførelse for det meste mødes med gold og hensynsløs Kritik, saa blive vi nødte til at tage Afstand derfra. Vi kunne nemlig ikke sidde og vente paa alle mulige Teori-ers Gennemførelse. Vi maa tage Arbejdet op og arbejde paa, at der kan blive noget Fremskridt, selv om man saa ikke kan faa alle de Teorier førte igennem, som man muligvis anser for de smukkeste og heldigste. — Naa, det var nu kun disse Bemærkninger om Københavnerne.

Men saa vender jeg mig til den anden Side. Der kan ikke regeres udenom Bønderne her i Landet, — det vilde jeg gerne, enhver dansk Mand vilde gøre sig klart, hvor han end bor, — og det skal der heller ikke. Naar der i disse Dage i Pressen er draget stærkt til Felts mod Bønderne, er det uretfærdigt og skadeligt, og det kan ikke nytte, at man benægter, at det har været Tilfældet. Der er draget stærkt til Felts mod Bønderne i disse Dage, og hvorfor har man gjort det? Er det da Bønderne, der have lavet Bedragerier? Nej, det er jo netop, naar det endelig skal være, en Københavner, som kaldte sig „Københavner med K.“, som har udført dem. Bøndernes Fejl, og den er iøjne-